

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z wniosku W. L.  
przy uczestnictwie L. S., H. S., A. W., K. L. i Skarbu Państwa - Starosty Powiatu P.  
o wpis prawa własności,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2017 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy  
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez

powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, iż wskazanie przyczyny określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Zdaniem skarżącego w sprawie, w której wniesiono skargę występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytanie, czy art. 626<sup>8</sup> k.p.c. winien być rozumiany w sposób sprowadzający rolę sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym do realizacji wyłącznie funkcji rejestracyjno - ewidencyjnych, czy fakt, że określony w tym przepisie zakres kognicji sądu wyklucza przeprowadzenia własnych dowodów stoi na przeszkodzie wyjaśnieniu i sprawdzeniu poprawności danych widniejących w księgach wieczystych.

Zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego w postępowaniu o wpis stanowił już przedmiot obszernych wyjaśnień w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Przyjmuje się w nim, że art. 626<sup>8</sup> § 2 k.p.c., nie może być rozumiany, jako ograniczający rolę sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym do realizacji wyłącznie funkcji rejestracyjno – ewidencyjnych, skoro Sąd ten obowiązany jest badać nie tylko treść wniosku, lecz także treść i formę załączonych do niego dokumentów. Kognicja tego sądu nie obejmuje natomiast badania ani rozstrzygania jakichkolwiek sporów o istnienie lub nieistnienie prawa, które ma być wpisane, zarówno w charakterze przesłanki rozstrzygnięcia jak i samego rozstrzygnięcia. Takie też stanowisko

zostało wyrażone w uzasadnieniach orzeczeń sądów obu instancji (por. m.in. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 1984 r., III CZP 70/84, OSNC 1985, nr 8, poz. 108 i z dnia 23 września 1993 r., III CZP 81/93, OSNC 1994, nr 2, poz. 27, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2000 r., II CKN 451/00, nie publ., z dnia 22 maja 2003 r., II CKN 109/01, nie publ., z dnia 2 lipca 2004 r. II CK 265/04, nie publ., z dnia 18 czerwca 2009 r. II CSK 4/09, nie publ., z dnia 18 czerwca 2009, II CSK 4/09, nie publ., z dnia 17 lipca 2009 r., IV CSK 36/09, nie publ., z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 406/09, nie publ., z dnia 7 grudnia 2011 r. II CSK 604/10, nie publ. i z dnia 20 stycznia 2016 r., IV CSK 438/15, nie publ.). Nie zachodzi, zatem potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie. Ponadto zagadnienie podniesione przez skarżącego nie ma wpływu na rozstrzygnięcie sprawy, w której wniesiono skargę, skoro wniosek ostatecznie nie został oddalony, a odrzucony.

Ubocznie zauważenia wymaga, iż w poprzednio wniesionej skardze kasacyjnej, skarżący sformułował tożsame zagadnienie prawne, a Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (k. 319).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015, poz. 1800).